

х'

Ставането рано сутрин, по пътя разливаш малко от кафето, което носиш в ръка.
Но си навреме. Навреме си. В репетиционната колегите ти се усмихват.
Ти се усмихваш, защото си навреме. Но и за друго.

Разгривката, първа позиция, четвърта, втора, четвърта...
Кракът високо до главата, високо! шпиц, шпиц!
Ако само преди няколко дни Горски се беше замисляла защо го прави, защо се
занимава с всичко това и има ли смисъл,
точно тая понеделнишка сутрин нито един от тия въпроси вече нямаше смисъл.
Тялото ѝ си имаше памет и си вършеше всичко само.
И се чувстваше добре и се чувстваше себе си.

Ето това е отговорът.
Прилив на кръв в главата при следващата позиция, цялото тяло се оросява свежо.

И когато започнаха въртенето на спектакъла, вече липсваше каквато и да е мисъл.
Движенията на тялото вече не са движения на тялото.

Сега мускули и сухожилия
се излагат се на погледите на другите,
а всъщност са максимално затворени в себе си.

Кожата става текст и аз знам какво пише там, но не мога да го разкажа,
мога само да го изживея.

Нямаше как да сбъркам което и да е движение,
нито дори най-малкото потрепване на безименно мускулче.
Самата мисъл за грешка тогава беше изчезнала.
Как се прави?

Не, знам. Никаква представа.
Танцувай! Танцувай!

- Брилянтно, Горски, съвършено! – казва хореографът накрая. – Знаеш, че никога не
ползвам такива думи.

- смях на сцената и иззад кулисите –

- Е, почти никога. Какво си направила? Какво си променила?

Вместо отговор, Горски, превила гръб и сложила ръце на коленете си, вдишва и
издишва задъхано, ритмично. И се опитва да прикрие лека усмивчица.